

[Ingolf Knudsen.]

slag til folketingsbeslutning om ændring af Københavns kommunes forfatning, idet jeg henviser til forslaget tekst og de ledsagende bemærkninger.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om optagelse af statskån i udlandet.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 76) findes i tidenden sp. 1857).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af statsbanelov.

Lovforslaget (nr. 52) findes i tillæg A. sp. 905, fremsættelsen i tidenden sp. 834).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Knud Damgaard (S):

Det er en sag fra småtingsafdelingen i ministeriet for offentlige arbejder, vi her skal beskæftige os med, men dette, at det er en lille ting, er ikke nødvendigvis det samme som, at den er uvæsentlig. Der er nemlig trafikikkerhed forbundet med den første del af lovforslaget, der i al sin enkelhed drejer sig om, at det har vist sig, at sikkerheden på banelegemet påvirkes lige så meget, hvis man opfylder et til banelegemet stødende areal, som hvis man graver i det. Derfor er det rimeligt, at man får pligt til at søge om tilladelse til sådanne opfyldninger.

Den anden del af lovforslaget har at gøre med det provenu, der hvert år opnås ved salg af effekter fra hittegodskontoret eller, som man vist siger på et mere moderne

sprog, kontoret for fundne sager. Det har hidtil været sådan, at provenuet gik til personalets sygekasse, men efter at vi har fået den lovpligtige sygesikringsordning, må man nu finde en anden adresse, og her foreslås det, at man overlader beløbet til DSB selv. Jeg vil dog gerne lufte den tanke, om ikke der bliver mere forbindelse mellem adkomsten til disse effekter og adressen på provenuet ved at lade det gå til et humanitært formål. Jeg synes, det er rimeligt, at vi i udvalget kigger på basistal, eventuelt over en årrække, for at se, om det også kan have nogen betydning at gøre dette.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne sige, at dette lovforslag gerne skulle have en let og ubesværet gang gennem tinget.

Ipsen (FP):

Jeg meddeler ministeren, at fremskridtspartiet vil se velvilligt på behandling af lovforslaget i udvalget.

Holmberg (V):

De to ændringer lyder faktisk fornuftige, og vi kan anbefale dem.

Gudme (RV):

Indholdsmæssigt er det lovforslag, vi nu har til behandling, faktisk så lille, at man har svært ved at se det, men ikke desto mindre har vi altså haft lejlighed til at se det to gange, nemlig hin berømmelige 8. november 1973 — hvor vi ikke kom til at behandle det — og så igen i dag.

Der er ikke noget i de to punkter, lovforslaget indeholder, som vi har noget at indvende imod. Hvis det kan være farligt at fylde op ved siden af et jernbaneareal, er det i orden, at man fjører et ord ind for at understrege det. Det er også i orden, at statsbanerne, når der ikke findes nogen sygekasse mere, skal have de 50.000 kr. om året, det drejer sig om.

Men det er knap nok i orden, at vi på et tidspunkt, hvor vi betynges af virkelig store problemer, og hvor der er opgaver nok at tage fat på, skal sidde og tumle med sådan noget småpilleri. Samtidig med, at man andre steder i dette hus prøver på at finde en løsning på vore økonomiske problemer, så opfører vi os her i selve folketingssalen som